

Missatge per al Dia Mundial del Teatre 2023 – 27 de març

Autora del Missatge: Samiha AYOUB, Egipte

Actriu egípcia

A tots els meus amics, els artistes de teatre de tot el món,

Us escric aquest missatge el Dia Mundial del Teatre, i per més que m'inundi la felicitat de parlar amb vosaltres, cada fibra del meu cos tremola sota el pes que patim tots —els artistes teatrals i els altres— de les pressions demolidores i els sentiments contradictoris que suscita l'estat actual del món. La inestabilitat és el resultat directe del que passa al món en termes de conflictes, guerres i desastres naturals que han tingut efectes devastadors no sols sobre el món material, sinó també sobre el món espiritual i la nostra pau psicològica.

Avui us parl amb el sentiment que el món sencer s'ha convertit en una dispersió d'illes aïllades o de vaixells que fugen en un horitzó ple de boira, desplegant cadascun les veles i navegant sense guia, sense veure res en l'horitzó per guiar-los. Malgrat això, continuem navegant, esperant arribar a un port segur que ens aculli després de llargs viatges enmig d'una mar embravida.

No havíem estat mai tan estretament connectats els uns amb els altres com avui dia, però al mateix temps el món no havia estat mai tan dissonant, allunyant-nos l'un de l'altre. Vet aquí la dramàtica paradoxa que ens imposa el món contemporani. Malgrat el que tots estam presenciant, quant a la convergència en la circulació de notícies i comunicacions modernes que han trencat totes les barreres de les fronteres geogràfiques, els conflictes i les tensions que viu el món han superat els límits de la percepció lògica i han creat, enmig d'aquesta convergència aparent, una divergència fonamental que ens allunya de la veritable essència de la humanitat en la seva forma més simple.

El teatre, en la seva essència original, és un acte purament humà basat en la veritable essència de la humanitat, que és la vida. Com va dir el gran pioner Konstantin Stanislavsky: «No entreu mai al teatre amb fang als peus. Deixau la pols i la brutor fora. Deixau a la porta les vostres preocupacions insignificants, les vostres disputes, les vostres petites dificultats amb la roba exterior —totes les coses que us arruïnen la-vida i desvien la vostra atenció del vostre art». Quan pujam a l'escenari, hi pujam amb la vida única que tenim com a éssers humans. Però aquesta vida té la gran capacitat de dividir-se i de reproduir-se per convertir-se en nombroses vides que transmetem al món perquè cobrin vida, floreixin i escampin la seva fragància cap als altres.

El que feim en el món del teatre, com a dramaturgs, directors, actors, escenògrafs, poetes, músics, coreògrafs i tècnics, tots nosaltres sense

excepció, és un acte de creació, de crear una vida que no existia abans de pujàssim a l'escenari. Aquesta vida mereix una mà afectuosa que la sostengui, un pit amorós que l'abraci, un cor bondadós que hi simpatitzi i una ment sòbria que li proporcioni les raons que necessita per continuar i sobreviure.

No exager quan dic que el que feim a l'escenari és l'acte de la vida mateixa i que la genera del no-res, com una brasa ardent que centelleja en la foscor, il·luminant la foscor de la nit i escalfant-ne la fredor. Som nosaltres que donam a la vida la seva esplendor. Som nosaltres que l'encarnam. Som nosaltres els qui la feim vibrant i significativa. I som nosaltres els qui donam les raons per entendre-la. Nosaltres feim servir la llum de l'art per afrontar la foscor de la ignorància i de l'extremisme. Som els que abraçam la doctrina de la vida perquè la vida es pugui estendre en aquest món. Per això, desplegam els nostres esforços, el nostre temps, la suor, les llàgrimes, la sang i els nervis, tot el que hem de fer per portar aquest noble missatge, defensant els valors de la veritat, la bondat i la bellesa, i creient vertaderament que la vida mereix ser viscuda.

Us parl avui, no sols per parlar, ni tampoc per celebrar el pare de totes les arts, el «teatre», per al seu dia mundial. Més aviat, us convid a aixecar-vos tots junts agafats de la mà i espatlla amb espatlla, per cridar a plena veu, com solem fer als escenaris dels teatres, i deixar sortir les nostres paraules per despertar la consciència del món sencer, per cercar en nosaltres l'essència perduda de la humanitat, la d'una humanitat lliure, tolerant, amorosa, simpàtica, gentil i comprensiva, capaç de rebutjar aquesta vil imatge de brutalitat, de racisme, de conflictes sagnants, de pensament unilateral i d'extremisme. L'ésser humà ha caminat sobre aquesta terra i sota aquest cel durant milers d'anys i hi continuarà caminant. Així que treis els peus del fangar de les guerres i dels conflictes sagnants, i deixau-los a l'entrada de l'escenari. Potser aleshores la nostra humanitat, posada en dubte, es convertirà en una certesa categòrica que ens farà estar orgullosos de ser humans i de ser germans i germanes en la humanitat.

És la nostra missió, nosaltres dramaturgs, els portadors de la torxa de la llum, des de la primera aparició del primer actor en el primer escenari, ser al capdavant de l'enfrontament amb tot el que és lleig, sagnant i inhumà. Per afrontar-ho amb tot el que és bell, pur i humà. De nosaltres, i de ningú més depèn tenir la capacitat de propagar la vida. Fem-la brillar tot junts en nom d'un sol món i d'una sola humanitat.

Samihha Ayoub